

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหาและเหตุผล

ปี 2547 อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าการส่งออกติดอันดับหนึ่งในสิบของมูลค่าสินค้าส่งออกของไทย ก่อให้เกิดการว่างงานและการพัฒนาของอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่างๆ ได้แก่การออกแบบ การทำและประกอบตัวเรือน การผลิตเครื่องมือเครื่องจักรในการเจียรไนพลอย และการทำวัสดุหีบห่อ กล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมหลักประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ปี 2547 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ได้ออกประกาศนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาทักษะ เทคโนโลยีและนวัตกรรม (Skill, Technology and Innovation – STI) เพื่อให้สิทธิประโยชน์แก่อุตสาหกรรมแฟชั่น โดยการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเพิ่มเติมจากเกณฑ์ปกติกรณีละ 1 ปี แต่รวมแล้วไม่เกิน 8 ปี รวมทั้งยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรทุกชนิดใน 4 กรณี ได้แก่ 1) มีค่าใช้จ่ายวิจัยและพัฒนาหรือออกแบบไม่น้อยกว่าร้อยละ 1-2 ของยอดขายต่อปี 2) จ้างบุคลากรที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปด้านวิทยาศาสตร์หรือสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี การพัฒนาหรือการออกแบบไม่น้อยกว่า 1-5 ของแรงงานทั้งหมด 3) มีสัดส่วนค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมบุคลากรไทยเทียบกับค่าใช้จ่ายเงินเดือนและค่าจ้างไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 และ 4) มีค่าใช้จ่ายในการพัฒนาขีดความสามารถของผู้รับช่วงผลิตไทยไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ของยอดขายต่อปี

นอกจากนี้ สถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับร่วมกับมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ประสบความสำเร็จในการจัดทำมาตรฐานการเทียบสีอัญมณี 7 ชนิด ได้แก่ มรกต บุษราคัม โกเมน โทแพซ แทนซาไนต์ และแซปไฟร์สีชมพู ทั้งนี้ เนื่องจากสีของอัญมณีมีส่วนสำคัญในการกำหนดราคา โดยเฉพาะตลาดอเมริกาและยุโรป การวิจัยดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนิน โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับภายใต้แผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมระยะที่ 2 (ปีงบประมาณ 2544-2547) ของกระทรวงอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับประกอบด้วยอุตสาหกรรมหลัก 2 ประเภท คืออุตสาหกรรมเจียรไนอัญมณีและอุตสาหกรรมผลิตเครื่องประดับ ปี 2547 มีโรงงานอัญมณีและเครื่องประดับที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม จำนวนกว่า 850 โรงงาน เป็นขนาดกลางและขนาดย่อม มีการจ้างงานกว่า 59,000 คน มีแรงงานครัวเรือนกระจายอยู่ทั่วประเทศกว่า 1.2 ล้านคน

อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานจำนวนมาก และใช้ทักษะ ฝีมือและความชำนาญในการทำงานสูง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาของเศรษฐกิจของประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงานในประเทศ การเชื่อมโยงการผลิต การพัฒนาฝีมือแรงงาน การวิจัยในการพัฒนาและการถ่ายทอดทางเทคโนโลยี การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าโดยใช้แรงงานที่มีฝีมือ อีกทั้งในภาครัฐยังมีการส่งเสริมด้านการลงทุน จังหวัดลำพูนที่มีการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรมมากเป็นอันดับหนึ่งของภาคเหนือ อีกทั้งเป็นที่ตั้งนิคมอุตสาหกรรมและเป็นตลาดแรงงานใหญ่ของภาคเหนือ มีการขยายตัวทางด้านสาธารณูปโภคที่เพิ่มขึ้น เหมาะสมสำหรับการลงทุนธุรกิจเครื่องประดับ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาในเรื่องนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงินของการประกอบธุรกิจผลิตเครื่องประดับเพื่อการส่งออกในจังหวัดลำพูน
- 2) เพื่อวิเคราะห์ความไวของอัตราดอกเบี้ยต่อการเปลี่ยนแปลงของโครงการ โดยศึกษาผลกระทบของโครงการ เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอัตราดอกเบี้ย
- 3) เพื่อประกอบการตัดสินใจของนักลงทุนที่สนใจธุรกิจผลิตเครื่องประดับ เพื่อการส่งออก จังหวัดลำพูน

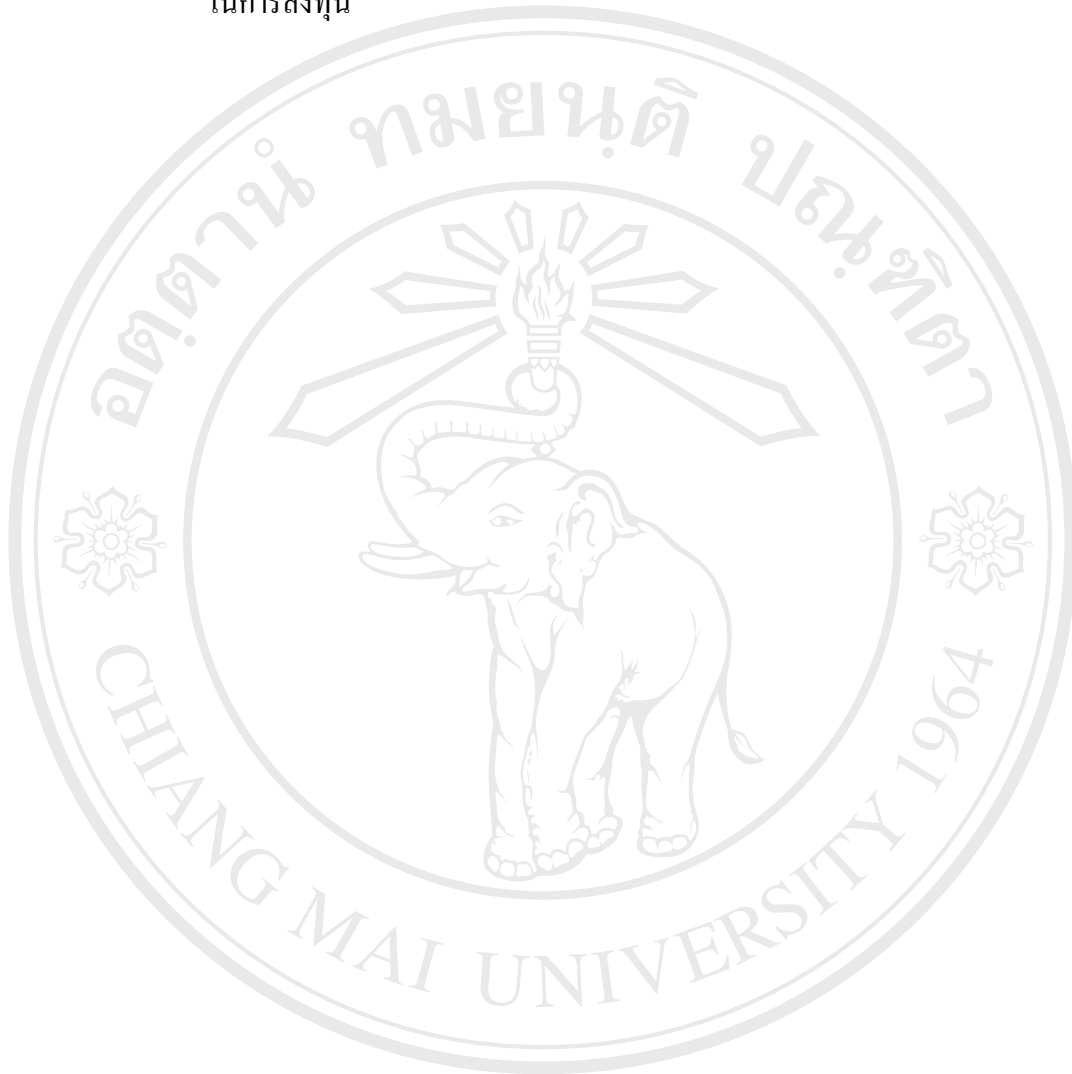
1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้จะทำการศึกษาความเป็นไปได้ทางการเงินของธุรกิจผลิตเครื่องประดับแห่งหนึ่งในจังหวัดลำพูน ซึ่งได้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะข้อมูลทางการเงิน ตั้งแต่ปี 2543 - 2547

1.4 ประโยชน์คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 1) สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการลงทุน สำหรับผู้ที่สนใจในธุรกิจนี้ได้
- 2) สามารถการวางแผนและปรับปรุงกิจการให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ต่างๆ ได้เมื่อเกิดผลกระทบในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย

3) ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา นักลงทุนสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจ
ในการลงทุน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved